

Sygn. akt *XVII AmT 37/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w Ł.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 31 grudnia 2019 r. nr (...) (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt *XVII AmT 37/20*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: pozwany, Prezes UKE) decyzją z dnia 31 grudnia 2019 r. nr DK. (...) (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) sp. z o. o. z siedzibą w Ł. (dalej: Spółka, Przedsiębiorca, powód) w związku z udzieleniem niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2410 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist) za rok 2014, 2015, 2016 i 2017:

I. na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1¹ pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2460, dalej: Pt) w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, dalej: k.p.a.) w

zw. z art. 206 ust. 1 Pt, nałożył na (...) sp. z o.o. w Ł. kary pieniężne za udzielenie Prezesowi UKE niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist:

1) według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. poprzez udzielenie niepełnych informacji co do 312 punktów adresowych (poprzez ich pominięcie) oraz udzielenie nieprawdziwych informacji co do 16 punktów adresowych poprzez wskazanie nieprawidłowych danych w zakresie możliwej do zaoferowania prędkości maksymalnej przepustowości łącza lub rodzaju medium, w wysokości 12 500 zł,

2. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 41 punktów adresowych (poprzez ich uwzględnienie, podczas gdy nie były objęte zasięgiem sieci) w wysokości 2 500 zł.

II. na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., art. 206 ust. 1 oraz art. 209 ust.1 pkt 1 Pt w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, umorzył przedmiotowe postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej, w zakresie udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014 i 2015.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w Ł. w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa UKE w zakresie pkt I. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego:

1. art. 6 oraz art. 8 § 1 i § 2 k.p.a., poprzez niewyjaśnienie w sposób wnikliwy

okoliczności faktycznych, co doprowadziło do wadliwego przyjęcia, że powód nie wypełnił w sposób należyty ustawowego obowiązku, podczas gdy dane przekazywane do Systemie Informacyjnym o Infrastrukturze Szerokopasmowej (dalej: SIIS) za lata 2016 oraz 2017 były zgodne ze stanem faktycznym oraz prawnym, jak również naruszenie powyższych przepisów poprzez oparcie decyzji na nieprawidłowo ustalonym stanie faktycznym,

2. art. 9 oraz art. 10 k.p.a. w zw. z art. 73 § 1 k.p.a. poprzez nieudzielenie informacji

w przedmiocie możliwości wystąpienia ze stosownym wnioskiem do UKE o udostępnienie danych zamieszczonych w SIIS za rok 2016 oraz zaniechanie zapewnienia czynnego udziału strony w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji uniemożliwienie stronie wypowiedzenia się co do całokształtu zebranego w toku postępowania materiału dowodowego poprzez ograniczenie prawa do wglądu do akt wyłącznie do wyznaczonej przez pracownika organu dokumentacji podczas gdy właściwa analiza oraz możliwość weryfikacji danych z uwagi na rozbieżność wymogów w zakresie treści raportu SIIS za rok 2016, 2017 w stosunku do zakresu danych wskazanych na płycie CD-R, stanowiącej załącznik do wezwań Prezesa UKE, pozwala na przyjęcie, iż powód nie dopuścił się zarzuczanych naruszeń, za które został ukarany,

3. art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., poprzez brak rozpatrzenia w całości zebranego w sprawie

materiału dowodowego oraz niepodjęcie kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a to poprzez brak przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie wykrytych nieprawidłowości oraz brak zgromadzenia stosownej dokumentacji, jak również oparcie oceny wyłącznie na cząstkowym materiale dowodowym, który nie oddawał rzeczywistego stanu faktycznego oraz prawnego sprawy, a nadto zaniechanie przeprowadzenia niezbędnych, z uwagi na stopień skomplikowania sprawy, dowodów.

II. prawa materialnego:

1. art. 209 ust. 1¹ pkt 1 Pt w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist poprzez nałożenie kary pieniężnej przez Prezesa UKE za udzielenie niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, według stanu na dzień:

1) 31 grudnia 2016 r. poprzez udzielenie niepełnych informacji co do 312 punktów adresowych (poprzez ich pominięcie) oraz udzielenie nieprawdziwych informacji co do 16 punktów adresowych poprzez wskazanie nieprawidłowych danych,

2) 31 grudnia 2017 r. poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 41 punktów adresowych poprzez ich uwzględnienie, podczas gdy nie były objęte zasięgiem sieci,

podczas, gdy co najmniej istniały podstawy do odstąpienia od ukarania powoda, a Spółka twierdzi nawet, iż nawet brak było podstaw do nałożenia kar.

2. art. 210 ust. 2 Pt poprzez nałożenie na powoda rażąco wygórowanej kary niewspółmiernej do zakresu naruszenia oraz nieznajdującej uzasadnienia dotychczasowej działalności Powoda jak również poprzez niewłaściwą ocenę przesłanek będących podstawą do ustalenia wysokości kary pieniężnej oraz przyjęcie, że zakres naruszenia, którego dopuścił się powód był istotny, podczas gdy w dotychczasowej działalności nie sposób jest zarzucić Powodowi działania niezgodnego z prawem. Ponadto braku dostatecznej wagi stwierdzonego naruszenia, co do którego nie stwierdzono i nie wyjaśniono w sposób dostateczny uzasadnionych powodów i przesłanek zastosowania, lecz odniesiono się w sposób wybiórczy do hierarchii działań organu w przypadku przekazania stosownych danych przez Powoda, bez skonkretyzowanego odniesienia się do rozmiaru naruszeń oraz ich charakteru w oparciu o dane przekazywane przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie decyzji Prezesa UKE w części, tj. pkt I – nakładającej na powoda karę pieniężną za udzielenie nieprawdziwych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wriust:

a. w wysokości 12 500 zł za naruszenie obowiązku według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r.,

b. w wysokości 2 500 zł, według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r.,

ewentualnie

2. zmianę decyzji w całości lub części i orzeczenie co do istoty sprawy,

3. o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód zarzucił Prezesowi UKE, że ze względu na nieprawidłowości i naruszenia proceduralne w toku postępowania administracyjnego został pozbawiony możliwości przedstawienia swego stanowiska w sprawie, złożenia wyjaśnień dotyczących różnic pomiędzy danymi przekazanymi w ramach wykonania obowiązku ustawowego za rok 2016 a danymi przekazanymi na wezwanie Prezesa UKE w dniu 16 stycznia 2019 r. oraz prawa do obrony swego stanowiska w sprawie. Powód stwierdził, że obowiązek ustawowy spełnił prawidłowo, więc nałożenie na Spółkę kar pieniężnych stanowiło naruszenie art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 Pt w zw. art. 29 ust. 2 ustawy o wriust. W ocenie powoda zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o braku wskazanej podstawy do nałożenia kary. Wymiar nałożonej kary przekracza granice niezbędne do realizacji jej funkcji ustawowych. Powołując się na wskazane w uzasadnieniu decyzji cele, jakim służy realizacja przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wriust powód stwierdził, że Prezes UKE, jako wyspecjalizowany podmiot, powinien rozważyć w decyzji możliwości i ewentualne przyczyny uchybień, bądź wysłuchać stronę w tym zakresie, czego nie uczynił. Podkreślił, że decyzja o nałożeniu na Spółkę kary miała charakter fakultatywny. Przy ocenie celowości nałożenia kary pozwany zobowiązany był do uwzględnienia charakteru lub zakresu naruszenia. Wskazując na charakter sprawy, dotychczasową działalność Spółki oraz działania powoda zmierzające do wyjaśnienia sprawy powód stwierdził, że nałożona kara jest niezasadna. Przedsiębiorca argumentował, że przekazanie kompletnych i zgodnych ze stanem faktycznym danych wymaga zebrania przez podmioty zobowiązane danych na potrzeby wypełnienia formularza i ich zweryfikowania. Stwierdził, że w tym zakresie zachował należyłą staranność, wypełnił obowiązek sprawozdawczy

sumiennie. Wskazał, że dotychczas Prezes UKE nie informował go o wykrytych nieprawidłowościach w kwestii wykonywania wynikającego z ustawy obowiązku za poprzednie lata, wobec tego brak podstaw do przyjęcia zasadności zaskarżonej decyzji. Uzasadniając zarzut naruszenia art. 210 ust. 1 i 2 Pt powód wskazał, że od lat wykonywał ciężące na nim obowiązki sprawozdawcze, więc w sprawie nie było potrzeby nakładania kary w dla osiągnięcia celu regulacyjnego. Powód oświadczył, że jest świadom, iż przekazywane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych informacje mają służyć do oceny rynku telekomunikacyjnego w Polsce. Zarzucił Prezesowi UKE, iż przy nałożeniu kary powinien uwzględnić fakt, że w sprawie nie można wskazać szkodliwości czynu ze względu na terminowe wypełnienie obowiązku przez Przedsiębiorcę. Ponadto powód nie uzyskał jakichkolwiek korzyści, nawet przyjmując hipotetycznie, że dane były w minimalnym stopniu nieprawidłowe. Kolejną przesłanką, którą pozwany powinien mieć na uwadze, była ocena staranności wypełniania przez Przedsiębiorcę nałożonych ustawą obowiązków. Brak wcześniejszych naruszeń powinien mieć istotny wpływ na decyzję Prezesa UKE o nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej. W ocenie powoda dotychczasowa działalność Przedsiębiorcy, oraz okoliczności podniesione w odwołaniu świadczą o niezasadności nałożenia na niego kary. Przedsiębiorca podkreślił, że do momentu otrzymania zawiadomienia od Prezesa UKE był przekonany, iż skoro złożył sprawozdania w SIIS za lata 2014, 2015, 2016 i 2017 o określonym stanie faktycznym, nie naruszył obowiązku informacyjnego. Nie można więc przypisać mu winy umyślnej, ponieważ nigdy nie działał z zamiarem osiągnięcia skutku bezprawnego. Zdaniem powoda, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można też stwierdzić, że Spółka udzieliła niepełnych informacji według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. oraz nieprawdziwych informacji według stanu na 31 grudnia 2017 r. w zakresie wskazanym w zaskarżonej decyzji. Powód stwierdził, że pozwany powinien to udowodnić, ponieważ w postępowaniu dotyczącym nałożenia kar administracyjnych, w warunkach wyższego poziomu ochrony praw przedsiębiorcy na Prezesie UKE spoczywa obowiązek dochowania wyższego standardu dowodowego.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Prezes UKE wskazał, że z uwagi na specyfikę postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) zarzuty te nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego, którego celem jest merytoryczne rozstrzygnięcie sporu i nie mogą prowadzić do uchylecia zaskarżonej decyzji. Z tej przyczyny zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie.

W odpowiedzi na zarzut naruszenia art. 209 ust. 1¹ pkt 1 Pt w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, pozwany wskazał, że nałożenie na powoda kar pieniężnych uzasadniał charakter i zakres naruszeń. Spółka przedłożyła do dnia 31 marca 2017 r. niepełne i w części nieprawdziwe dane według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. Natomiast dane przedłożone do dnia 31 marca 2018 r. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. były w części nieprawdziwe. Dane zgodne ze stanem faktycznym Spółka przedstawiła dopiero na płycie CD załączonej do pisma z dnia 16 stycznia 2019 r. Na tej podstawie Prezes URE ustalił, że przekazane uprzednio w terminie do 31 marca 2017 r. dane za rok 2016 oraz dane za rok 2017, przedłożone do 31 marca 2018 r. zawierały niepełne informacje, były nieprawdziwe i nieprawidłowe, oraz jaki był zakres nieprawidłowości przekazanych danych. Do wskazanych ustaleń Prezes UKE doszedł w wyniku porównania informacji przekazanych przez Spółkę przed wszczęciem postępowania w nin. sprawie. Skoro Spółka, poprzez przekazanie danych, sama wykazała istnienie nieprawidłowości, Prezes UKE uznał informowanie Spółki o tych nieprawidłowościach za bezprzedmiotowe. W zw. z tym zastrzeżenie powoda, że pozwany nie informował wcześniej Spółki o wykrytych nieprawidłowościach, zdaniem pozwanego było nieuzasadnione.

Zarzut naruszenia art. 210 ust. 1 i ust. 2 Pt, Prezes UKE uznał za bezzasadny. Wskazał, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły dwóch okresów sprawozdawczych i znaczącej liczby punktów adresowych. Naruszenie nie było incydentalne a jego charakter nie był znikomy. Na złagodzenie kary miała wpływ okoliczność, że wcześniej na Spółkę nie nałożono żadnej kary pieniężnej. Przy ustalaniu wymiaru kary pozwany miał na uwadze, że możliwości finansowe powoda umożliwiały nałożenie kar pieniężnych w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumenta ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych pod nr (...).

Pismem z 16 listopada 2018 r. Prezes UKE wezwał Spółkę do: 1) przekazania w wyznaczonym terminie stosownych danych poprzez uzupełnienie załączonej tabeli umieszczonej na płycie CD-R przez wykazanie parametrów łączy Przedsiębiorcy umożliwiających dostęp stacjonarny do Internetu w punktach adresowych wymienionych w tabeli, umożliwiających oferowanie wskazanych przepustowości łącza oraz miesiąca i roku objęcia dostępem do sieci Przedsiębiorcy za okres od stycznia 2014 r. do daty otrzymania wezwania, 2) doręczenia kopii dokumentów, które potwierdzają informacje uzupełnione w tabeli, co do miesiąca i roku objęcia zasięgiem sieci Przedsiębiorcy punktów adresowych. W dniu 16 stycznia 2019 r. Spółka przesłała Prezesowi UKE płytę CD-R zawierającą uzupełnioną tabelę (uzasadnienie odwołania powoda, k. 18 akt sąd.)

Pismem z dnia 28 czerwca 2019 r. Prezes UKE zawiadomił (...) sp. z o.o. w Ł. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej w zw. z udzieleniem niepełnych i nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2014, 2015, 2016 i 2017, oraz wezwał Przedsiębiorcę do złożenia informacji o wysokości osiągniętego w 2018 r. przychodu obliczanego w rozumieniu przepisów dla celów podatku dochodowego od osób prawnych tj. wszystkich przychodów a nie wyłącznie przychodu z działalności koncesjonowanej. W tym samym piśmie Prezes UKE poinformował Spółkę o przysługujących zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. w zw. z art. 10 k.p.a. uprawnieniu wglądu do akt sprawy, sporządzania notatek, kopii odpisów, które służy również po zakończeniu postępowania. Ponadto Prezes UKE zawiadomił Spółkę o włączeniu do materiału dowodowego prowadzonego postępowania dowodów w postaci:

- 1) kopii pisma Prezesa UKE do Spółki z dn. 16 listopada 2018 r. z załącznikiem i zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma znak (...). (...)(...),
- 2) kopii pisma Spółki do Prezesa UKE z dn. 3 grudnia i 18 grudnia 2018 r., 11 stycznia 2019 r. oraz 16 stycznia 2019 r. z załącznikami,
- 3) kopii pisma Prezesa UKE do Spółki z dn. 10 grudnia 2018 r. oraz z dn. 4 stycznia 2019 r. Na podstawie art. 10 k.p.a. Prezes UKE poinformował Spółkę o możliwości zapoznania się z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych materiałów i dowodów w terminie 30 dni od daty doręczenia zawiadomienia. Oprócz danych dotyczących przychodu z roku 2018 Spółka mogła również przedstawić swoje stanowisko w sprawie. (k. 1 akt adm.)

W dniu 16 lipca 2019 r. w siedzibie UKE stawiła się prezes zarządu Spółki A. B., której udostępniono do przeglądania akta sprawy o sygn., (...). (notatka z dnia 16 lipca 2019 r. k. 53 akt adm.)

W piśmie z dnia 1 sierpnia 2019 r. Spółka poinformowała, że w roku 2019 Przedsiębiorca osiągnął przychód z działalności telekomunikacyjnej w wysokości (...)zł. Natomiast ze złożonych przez Spółkę dokumentów, tj. bilansu na 31 grudnia 2018 r. i rachunku zysków i strat za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 r. wynika, że w 2018 r. całkowity przychód Spółki wynosił (...)zł. (k. 54-55 akt adm.)

Postanowieniem z dnia 2 października 2019 r. Prezes UKE włączył do akt postępowania administracyjnego prowadzonego w sprawie nałożenia kary pieniężnej materiał dowodowy w postaci plików danych przekazanych przez Spółkę w wypełnieniu obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2016 i 2017, poinformował Spółkę o możliwości zapoznania się z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i możliwości ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych materiałów i dowodów w terminie 7 dni od doręczenia pisma, oraz ponownie o uprawnieniach wynikających z art. 73 § 1 k.p.a. i art. 10 k.p.a. (k.57 akt adm.)

Przed wydaniem zaskarżonej decyzji powód nie skorzystał z możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. W myśl art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjne, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku. Z literalnej wykładni wskazanego przepisu wynika, że każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny, ma obowiązek dopełnić obowiązku sprawozdawczego poprzez coroczne złożenie stosownych danych. Nie są przewidziane zwolnienia z realizacji tego obowiązku.

W sprawie bezsporne jest, że na powódzie jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych pod numerem (...), ciążył wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek przekazania w terminie do 31 marca danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 tej ustawy według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku, aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania przez Prezesa UKE obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist.

W terminie do dnia 31 marca roku 2017 i 31 marca 2018 r. powód przekazał Prezesowi UKE dane, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. oraz 31 grudnia 2017 r.

Z okoliczności sprawy wynika, że w wyniku porównania informacji, które zostały przekazane przez powodową Spółkę w roku 2017 i 2018 według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r i 31 grudnia 2017 r. z plikiem zawierającym informacje przekazane przez Spółkę w dniu 16 stycznia 2019 r. na skutek wezwania z dnia 16 listopada 2018 r. Prezes UKE ustalił, że dane przedłożone do dnia 31 marca 2017 r. dotyczące stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. były niepełne i w części nieprawdziwe, a dane przedłożone do dnia 31 marca 2018 r. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. były w części nieprawdziwe. Okoliczność ta została potwierdzona przez powoda w odwołaniu, w którym powód wskazał, że w zakresie 16 punktów adresowych (...) od wiersza 316 do wiersza 332 „rozbieżność powstała w wyniku omyłki pisarskiej pomiędzy wartością 1000 Mb/s, a 100 Mb/s” na skutek pomyłki pracownika, który wpisał o jedno zero za dużo. W odniesieniu do 312 punktów adresowych powód nie potrafił się odnieść, lecz wskazał, że „istniała możliwość dokonania raportu objęcia zasięgiem sieci danego punktu adresowego nawet, jeśli usługa nie była pod nim uruchomiona”. Natomiast w kwestii danych nadmiarowych za rok 2017 powód w odwołaniu wyjaśnił, że podstawą do ich zamieszczenia w raporcie był aktualny stan faktyczny. Do SIIS w 2018 r. podano zasięg (...) przy kwestionowanych 41 punktach adresowych na podstawie tego, że w połowie 2017 r. (...) zaplanował te inwestycje i zaprojektował infrastrukturę światłowodową, jednak plany inwestycyjne Spółki uległy weryfikacji na skutek sporu z (...).

Wskazać należy, że z uwagi na przyjęty na gruncie przepisów prawa materialnego, w tym ustawy Prawo telekomunikacyjne, model obiektywnej odpowiedzialności, do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej wystracające jest stwierdzenie naruszenia obowiązku ustawowego. Do nałożenia kary nie jest wymagane wykazanie winy podmiotu, na który nakładana jest kara. Okoliczności dotyczące stopnia zawinienia przedsiębiorcy mają znaczenie wyłącznie na etapie ustalenia wymiaru kary. Podkreślenia wymaga, że przedmiotem przeprowadzonego przez Prezesa UKE postępowania administracyjnego, zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji nie było ustalenie, czy Spółka wykonała ciężący na niej obowiązek ustawowy, oraz jakie były przyczyny niewykonania tego obowiązku, lecz nałożenie na Spółkę kary z tytułu niewykonania obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w terminie ustawowym, w sposób prawidłowy. W tej sytuacji wskazywanie w odwołaniu, iż nie można stwierdzić, że Spółka udzieliła niepełnych i nieprawdziwych informacji, a pozwany powinien to udowodnić, oraz powoływanie się na okoliczności dotyczące winy powoda, gdy zaskarżona decyzja dotyczyła wyłącznie nałożenia na powoda kary pieniężnej, nie miało znaczenia w sprawie. W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego oraz w kolejnych kierowanych do Spółki pismach Prezes UKE informował stronę o przedmiocie prowadzonego postępowania oraz uprawnieniu do zapoznawania się z aktami sprawy na każdym etapie postępowania. Ponadto powód jako podmiot prowadzący w sposób profesjonalny działalność telekomunikacyjną, powinien mieć stosowną wiedzę i umiejętności w kwestii sposobu i zakresu wykonania obowiązku przekazywania danych, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Ponadto podmiot profesjonalny powinien pamiętać o utworzeniu kopii danych przekazanych do SIIS w ramach wykonania obowiązku ustawowego w kolejnych latach. W następstwie wniesienia odwołania od decyzji dotyczącej nałożenia kary z tytułu nieprawidłowego wykonania obowiązku ustawowego, w postępowaniu prowadzonym w trybie przepisów postępowania cywilnego ciężar wykazania prawidłowego wykonania tego obowiązku spoczywa na powodzie. Ze względu na potwierdzenie w odwołaniu, że w roku 2017 i 2018 Spółka przekazała do SIIS niepełne i nieprawdziwe informacje w sprawie okoliczność naruszenia przez powoda obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nie wymagała udowodnienia przez Prezesa UKE. Wobec nieprzedstawienia w toku postępowania administracyjnego kopii danych przekazanych do SIIS w latach 2017 i 2018, oraz niekwestionowania w postępowaniu przed Prezesem UKE faktu nieprawidłowego wykonania obowiązku podnoszone w odwołaniu zastrzeżenia dotyczące nieudowodnienia, że powód nie wykonał prawidłowo obowiązku ustawowego, uznać należało za bezpodstawne. Dodać wypada, że przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne nie nakładają na Prezesa UKE obowiązku informowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych o nieprawidłowym wykonaniu przez nich obowiązków sprawozdawczych. Prezes UKE nie ma również obowiązku weryfikowania przekazanych przez przedsiębiorców za pośrednictwem SIIS danych ze stanem faktycznym. Wskazana w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist weryfikacja, aktualizacja i inwentaryzacja prowadzona przez Prezesa UKE dotyczy całości zebranych danych w porównaniu do roku poprzedniego, a nie danych przekazywanych corocznie przez poszczególnych przedsiębiorców. Zawarte w odwołaniu stanowisko dotyczące obowiązku weryfikacji przez Prezesa UKE przekazywanych do SIIS danych w zw. z realizacją zadań wymienionych z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist nie miało potwierdzenia w przepisach ustawy. Celem nałożonego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego jest zebranie informacji o aktualnym stanie rynku telekomunikacyjnego a nie kontrola działających na nim podmiotów. Wobec tego podnoszona w odwołaniu okoliczność, iż z uwagi na brak zawiadomienia ze strony Prezesa UKE powód przekonany był o prawidłowym wykonaniu obowiązku w latach 2017 i 2018, nie miała żadnego wpływu na ocenę zasadności odwołania i treść wyroku w sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszone w odwołaniu dowody dotyczące przedstawienia corocznych instrukcji SIIS za wymienione w odwołaniu lata, wskazania, w jakim zakresie dane wprowadzane do systemu ulegały modyfikacjom oraz błędów w SIIS za lata 2014 – 2017 jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków, pracowników pozwanego odpowiedzialnych za SIIS w przedmiocie wskazanym w odwołaniu, ze względu na fakt, że okoliczności te nie były między stronami sporne, nie było w sprawie konieczne. Ponadto z uwagi na brak sformułowania tezy dowodowej w sposób określony w art. 235¹ k.p.c., oraz mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności dotyczące możliwości

przedstawienia dowodów w toku postępowania administracyjnego, Sąd pominął wnioski o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron w trybie art. 299 k.p.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 209 ust. 1¹ pkt 1 Pt Prezes UKE, jeżeli przemawia za tym charakter lub zakres naruszenia, może nałożyć karę pieniężną na podmiot, który nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Wobec stwierdzenia, że Spółka nie wykonała w latach 2017 i 2018 ciążącego na niej obowiązku w sposób prawidłowy, ponieważ przekazane w tym czasie dane były niepełne i nieprawdziwe, Prezes UKE na podstawie art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 Pt uprawniony był do wydania decyzji o nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej. W odwołaniu wskazano, iż powód jest świadomy istotnego znaczenia przekazywanych do SIIS danych dla gospodarki narodowej. Mając na uwadze cele ustawowe, których realizacji służy prowadzona przez Prezesa UKE coroczna inwentaryzacja danych uzyskany za pośrednictwem SIIS uznać należało, że zakres stwierdzonego naruszenia był znaczny. Biorąc pod uwagę powyższą okoliczność i fakt, że decyzja o nałożeniu kary jest dyskrejonalnym uprawnieniem organu, brak podstaw do uznania, że przez wydanie decyzji o nałożeniu na powoda kary pieniężnej Prezes UKE naruszył art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 Pt.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UKE przedstawił okoliczności, które miał na uwadze przy ustalaniu wymiaru nałożonych decyzją kar pieniężnych. Wysokość nałożonych kar mieści się w granicy wyznaczonej w ust. 1 tego przepisu. Mając na uwadze znaczny zakres naruszenia, jego długotrwałość oraz możliwości finansowe Spółki, której całkowity przychód netto w roku poprzedzającym wydanie decyzji o nałożeniu kary wynosił (...) zł (uznać należało, że kary w wysokości 12 500 zł oraz 2 500 zł, stanowiące znikomy odsetek przychodu (odpowiednio około (...) % oraz (...) % przychodu powoda w roku 2018), nie zostały ustalone na poziomie wygórowanym, stwarzającym zagrożenie dla płynności finansowej Spółki. W ocenie Sądu znikoma wysokość nałożonych na powoda kar pieniężnych w porównaniu z poziomem uzyskanego przez Spółkę przychodu, daje podstawę do uznania, że przy ustaleniu wymiaru kar Prezes UKE uwzględnił wymienione w art. 210 ust. 2 Pt wytyczne wymiaru kary.

W odniesieniu do podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. mających w ocenie odwołującego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy należy wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym sąd uwzględnia materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia stron możliwości podnoszenia nowych faktycznych twierdzeń i dowodów, według zasad obowiązujących w tym postępowaniu. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Wydanie zaskarżonej decyzji jest jedynie warunkiem sine qua non wniesienia odwołania od decyzji administracyjnej. Złożenie odwołania wszczyna postępowanie sądowe, w którym SOKiK rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Ewentualne naruszenie przepisów prawa procesowego w toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem badania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji, albowiem nie mają one wpływu na merytoryczną ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd na nowo przeprowadza postępowanie dowodowe, analizując materiał dowodowy w postępowaniu sądowym. Z tego względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem SOKiK nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji organu będącego regulatorem rynku tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001

r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Przekazanie przez Prezesa UKE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, jako to czynią sądy administracyjne, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁶⁴ §1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na zasadzie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.